

Synspunkter. Det var urimeligt at indskrænke en naturlig Produktion og nedbryde et fortrinligt Produktionsapparat til Fordel for en kunstig og dyr Industri. Landbruget vilde foruden den i Øjeblikket manglende Arbejdskraft kunne beskæftige ikke mindre end 25 000 Helaarsarbejdere, og dette Tal kunde fordobles og mere til, hvis Prisforholdene i Landbruget betingede ikke alene Løn, men ogsaa Arbejdstid svarende til Byernes. Naar Betingelserne var tilvejebragt, vilde *Beskæftigelsesspørgsmaalet* være løst. — *Landbrugets Genrejsning* maatte ske gennem en tidssvarende Valuta-, Rente- og Skattepolitik. En *Devaluering* vilde kun medføre en maadeholden Prisstigning, og for denne kunde der let skaffes Erstatning gennem en almindelig *Rentesænkning*. I saa Henseende var nu det mindste, man ventede, Opfyldelse af det Krav, som Landboforeninger og Husmandsforeninger stillede for Aar tilbage, nemlig en Halvering af de gældende Rentesatser; at et saadant Krav vilde kunne gennemføres i et lukket Kapitalmarked, fremgik af Indenrigsministerens Udtalelser. Det tredje Led i Planen var *Nedsættelse af Skatterne paa fast Ejendom* til Amts- og Sognekommuner til Niveauet før Krigen; Opgaven maatte her være at faa fastlagt en bestemt Promille i Lighed med, hvad der er Tilfældet i Byerne og ved Beskatningen til Staten af fast Ejendom. Med et saadant Genrejsningsprogram var Det frie Folkeparti efter Talerens faste Overbevisning i Kontakt med meget talstærke Kredse i Befolkningen.

Hans Hansen (Rørby), der førte Ordet for Retsforbundet, glædede sig over Statsministerens klare Udtalelse i Programtalen om, at *Landstinget* skal afskaffes. Landstinget maatte bort af Forfatningen, for at Folkeviljen kunde faa frit Løb og fuldt Ansvar, og der vilde herved forhaabentlig komme et frisk Pust i Lovgivningsarbejdet. Den bebudede Reform af Valgloven, ifølge hvilken Stemmerne skulde have lige Vægt, vilde ogsaa faa Retsforbundets Støtte, men Regeringen burde gøre Skridtet fuldt ud ved Indførelse af *fri Valgret*. — Det store Spørgsmaal var nu, hvilken Vej Regeringen vilde slaa ind paa i sin *økonomiske Politik* og sin Handelspolitik. »Vil den drage Omsorg for, at Befolkningen faar Adgang til at drage Fordel af det Vidunder, som Produktionsteknik, Transportvæsen og Efterretningsvæsen har udviklet sig til i vor Tid, eller skal vi til at lumres inde bag Valutacentralens Restriktioner med statscentraliseret Handel?« Det var kun Overtro, at intet enkelt Land kunde nedbryde sine *Told- og Restriktionsskranker*, saa længe andre beholdt deres. Man havde begaaet den Fejl at lægge Importen Hindringer i Vejen for derigennem at fremme Produktionen. Resultatet blev